

*„Hagyjátok, hogy a Szeretet izzó tüze, az Isten örök élete áradjon
tibennetek?*

*Mert ha igen, akkor csak jöjjetek - mondja Jézus. Ő megy
előttünk, viszi a Szeretet hatalmas Fáját,
viszi a Keresztet, az Atyát viszi a vállán és a szívében a Lángot,
viszi a Szeretetet.*

*Akkor csak jöjjetek utánam, és vegyétek föl ti is, minden nap
hordozzátok,
és csak hagyjátok, hogy eméssze el életeteket, merüljete el
benne.”*

Évközi 29. vasárnap

Iz 53,10-11
Zsid 4,14-16
Mk 10,35-45

Ha Jézus ma tőlünk ugyanazt megkérdezné, amit kérdezett Zebedeus fiaitól, ha azt kérdezné tőlünk, *mit kívántok, mit tegyek nektek*, mi minden biztonnyal ugyanúgy válaszolnánk, ahogy Jakab és János tették. Ha nem is minden részletében ugyanazt mondanánk, de a válaszunk lényege ugyanaz lenne.

Mi is azt kérnénk Jézustól, hogy az Ő dicsőségét adja meg nekünk, hogy adjon nekünk helyet az Ő országában, adja nekünk az üdvösséget. De ha ekkor Jézus ugyanúgy válaszolna nekünk, ahogy Zebedeus fiainak válaszolt, ha nekünk azt mondaná, nem tudjátok mit kértek, nemde mi is megdöbbennénk ezeken a szavakon.

De valóban tudjuk, hogy mit kérünk? Kérjük az üdvösséget. Szeretnénk Jézussal lenni, Jézussal lenni mindörökre. Szeretnénk az Ő dicsőségében élni.

Az üdvösséget kérjük. De tudjuk, hogy mit kérünk?

S hogy tudjuk, hogy megtudjuk, mit kérünk, azért Jézus még egy kérdést is föltesz nekünk:

Tudtok-e inni a kehelyből, amelyből én iszom,
és alá tudtok-e merülni a keresztségben, amellyel én megkeresztelkedem?

Tudtok-e inni a kehelyből? Igen, tudunk.

De valóban ismerjük azt a titokzatos kelyhet, amelyet Jézus az Atya kezéből vett? Ismerjük azt a titokzatos kelyhet, amelyet Jézus keze nap mint nap nyújt nekünk, hogy igyunk belőle?

Jézus az Atya akaratát tette meg ezen a földön.

Jézus alámerült az Atya akaratába, ebben keresztelkedett meg.

És a kehely, amelyet vett a Getszemáni-kert éjjelén,

és vett földi élete minden percén, az Atya akarata volt. Az Atya akarata pedig a szeretet.

Ő azt akarta, mert szerette mind, az elveszetteket szerette, azt akarta, hogy ne vesszenek el.

Úgy szerette őket, őket, akik bűneikben lévén ellenségei lettek, hogy odaadta érettük Egyszülött Fiát.

És a Fiú engedelmesen alámerült az Atya akaratába.

A Fiú vette a kelyhet - a Szeretet kelyhe ez –

és azt mondotta: Ne az én akaratom legyen, hanem a tied.

A kereszt órája várt rá, a szenvedés, az ütlegetés, a gúny, és vette mindezeket.

Az Atya kezéből vette el, mert tudta, hogy ez a titokzatos kehely az Atya szeretete.

És akarta.

Nem azt, amit én akarok, teszem - mondta - hanem amit az én Atyámnál láttam, azt cselekszem.

És az az én életem, hogy megtegyem annak akaratát, aki küldött engem.
És ott lebeg a kereszten ég és föld között az Engedelmes, az Atya akaratában megkeresztelt Fiú.

Ó milyen dicsőség ez! Milyen dicsőség alámerülni a Szeretetben!
Milyen dicsőség lehajolni és megmosni a tanítványok lábát! Jézus ezt tette.

Milyen dicsőség szolgálni mindenkinek! Milyen hatalom ez!

Azért jött, hogy ne neki szolgáljanak, hanem Ő szolgáljon mindenkinek,
és életét adja váltságul a sokaságért.

És ez Jézus dicsősége. Mert Jézus dicsősége az Isten. Az Isten pedig a Szeretet.

És mi lehet az Ő helye? Mi lehet szentebb és fenségesebb, mint odahajolni az Atya keblére,

mint elmerülnie a Szeretetben, az Atya dicsőséges tervében,

és venni a serleget az Atya kezéből, és inni a Szeretetet,

és tenni, megtenni és élni és meghalni az Atya szeretetében, és élni benne, élni mindörökre.

Tudjátok mit kértek? És tudtok inni a kehelyből?

Jézus szavai megértetik velünk az üdvösséget, a titokzatos üdvösséget,

megértetik velünk, hogy Isten dicsőségében lennünk annyit jelent,

mint Istenben, a Szeretetben elmerülnünk.

Isten jobbán vagy balján helyet foglalunk, vagy állunk az Ő trónja előtt annyit jelent,

mint vennünk a titokzatos kelyhet, és a kehely Istennel van telve, telve van szeretettel,

és innunk a Szeretetet.

És Isten, a Szeretet kiárad csontjainkba, és megmozdítja kezünket és Ő uralkodik

mozdulataink felett, s íme, belép a világba, a mi mindennapjainkba az

Örökkévalóság, a Szeretet, az Örök Élet.

Tudjátok, mit kértek? És ha tudjátok, igen, Istent kérjük, akkor el is tudjátok viselni a Szeretetet?

El tudjátok viselni, hogy megtöltse a szíveteket,

hogy az emésztő Láng, az örök, a szüntelenül lobogó, az Örök Élet lobogjon bennetek?

El tudjátok viselni, hogy menjete és szolgáljatek mindenkinek,

hogy szelídek legyetek, hogy mondjatek áldást azokra, akik átkoznak titeket,

hogy kenyeret nyújtsatek annak, aki kővel dobott meg bennetek?

Tudtok megbocsátani és irgalmasok lenni?

Hagyjátok, hogy a Szeretet izzó tüze, az Isten örök élete áradjon tibennetek?

Mert ha igen, akkor csak jöjjetek - mondja Jézus. Ő megy előttünk, viszi a Szeretet hatalmas Fáját,

viszi a Keresztet, az Atyát viszi a vállán és a szívében a Lángot, viszi a Szeretetet.

Akkor csak jöjjetek utánam, és vegyétek föl ti is, minden nap hordozzátok,

és csak hagyjátok, hogy eméssze el életeteket, merüljete el benne.

S ha ezen az úton jártok, akkor odaérvén az Atyához, ha azt kérdi tőletek,

mit kívántok, mit tegyek nektek, akkor csak mondjátok bátran, félelem nélkül,

a szeretettel telve szívetekben: Téged kérünk, ó Szeretet,
Téged, akiben elmerültünk, aki az életünk voltál, minden cselekedetünk,
Téged kérünk, hogy itt lehessünk Teveled mindörökre,
mert ez a dicsőséges, ez a szent, ez az örök élet, ez a mi üdvösségünk.
Ámen.

2021. október 17.

Takács Gyula plébános atya